

Owlient

Ledový kůň

Christine Frassetto

Prolog

Když Alexandr Veliký, kterému v té době bylo sotva dvanáct let, zkrotil hřebce Bukefala, věděl jsem, že je předurčen k mimořádným věcem. Tehdy jsem ale nevěděl, že naše osudy budou navždy propleteny.

Potřeboval jsem silného a odolného válečného koně a věděl jsem, že ke dvoru makedonského krále Filipa II. přijede obchodník z Thesálie, který bude nabízet své nejlepší koně. Ihned jsem si všiml nádherného černého hřebce. Jeho oči hořely hrdostí, sršela z něj síla a divokost. Nikomu nedovolil se přiblížit. „Chci tohoto!“ zakřičel Alexandr povýšeně. „Ten kůň bude tvůj, pokud ho dokážeš zkrotit, synku,“ řekl král Filip a ušklíbl se.

Chlapcova intuice mu napovídala, že tento kůň se nebojí ničeho kromě svého vlastního stínu. Jediným hbitým pohybem vyskočil na jeho hřbet. Následovala nelítostná bitva dvou nezlomných vůlí, po které se Alexandrovi podařilo otočit koně směrem ke slunci. Divoké zvíře se uklidnilo. Bukefalos byl jedním z těch koní, kteří poslechnou pouze jednoho pána a já věděl, že mu bude věrný navždy. V tu chvíli král Filip pronesl několik slov, která se stala proroctvím: „Makedonie tvůj hlad nenasytí, budeš muset dobýt celý svět!“

Když král Filip umřel, bylo Alexandrovi dvacet let. Pracoval jsem v jeho službách a stal jsem se jeho věrným osobním strážcem. Měl všechny vlastnosti hrdiny z *Iliady*: byl charismatický, ambiciózní, prudký a surový, ale zároveň vzdělaný a byl také dobrým stratégem. Aristoteles přijal roli jeho učitele a jeho práce přinesla ovoce. Když Alexandr oznámil své rozhodnutí zničit Perskou říši, čtyřicet tisíc řeckých a makedonských vojáků bez váhání uposlechlo jeho rozkazy.

Těsně před válečným tažením královna Olympias, mocná kněžka boha Dia, která spávala obklopena hady a které se všichni obávali, všila do bočnic Bukefalova sedla válcovitý předmět chráněný hadí kůží. Alexandrovi kolem krku uvázala náhrdelník ozdobený pěticípou hvězdou, na které byly vyryty nesrozumitelné znaky. Ten schovala pod jeho brnění. Potom jsem jí musel přísahat a slíbit, že svou přísahu uchovám v absolutní tajnosti.

„Ptolemaie, svěřuji ti ochranu mého syna. Dokud pojede na hřbetě Bukefala a bude při sobě mít tuto pečeť všemocnosti, bude v boji neporazitelný. Postarej se, aby ji měl vždy u sebe, a já předpovídám, že se staneš králem velké, daleké země a že tví potomci budou žít v bohatství po celá staletí.“

Za osm let pod jeho velením jsme svrhli Peršany a Médy, přestože byli ve výrazné přesile. Z osobního strážce jsem povýšil na poručíka, a poté na generála. Byli jsme neporazitelní. Alexandrova touha po moci a slávě však byla tak nezměrná a zničující, že ho připravila o rozum. Bez silné vlády se dobytá království obracela v chaos. Velký dobyvatel byl posedlý

strachem ze zrady ve vlastních řadách a dostával nekontrolovatelné záchvaty vzteku. Jeho vícebarevné oči vždy zaplály šílenstvím a neváhal popravit kohokoli, kdo zpochybnil jeho rozkazy. Poté, co ubodal dva z jeho nejvěrnějších důstojníků, kteří ho přišli prosit, aby nechal vyčerpané vojáky jít domů, jsem se rozhodl zasáhnout a porušit slib, který jsem dal královně Olympias. Bylo to nejtěžší rozhodnutí mého života.

Věděl jsem, že nad Indy nemůžeme zvítězit. V předvečer této bitvy se mi podařilo Alexandra a Bukefala omámit drogou. V bitvě proti Indickým lučištníkům, kteří seděli uvnitř dřevěných věží na nezničitelných válečných slonech, padlo mnoho mužů a koní. I přes oslabující účinek drog byl Alexandr neoblomný a naléhal na vojáky, aby pokračovali v boji. Bukefalos spadl po střetu se slonem a Alexandr upadl do bezvědomí. Nařídil jsem armádě ustoupit a Alexandra jsem nechal odnést na nosítkách. Nejdříve jsem mu ale sundal pečeť moci a mečem odsekl její cípy. Jednotlivé cípy jsem svěřil pěti důvěryhodným jezdcům, kteří měli za úkol odvést je co nejdále od sebe, aby se nikdy nikomu nepodařilo spojit je znovu dohromady. Pátý jezdec, můj nejlepší poručík, si osedlal Bukefala, který byl dezorientovaný účinkem drog a pádem v boji. I on se vydal směrem k jednomu z konců země.

Na místě, kde padl Bukefalos, nechal Alexandr vybudovat město Alexandria Bukefalia. Od té doby už nebyl jako dřív. Upustili jsme od indického tažení a stáhli jsme se. Alexandr zemřel na malárii v Babylonu. Bylo to těsně před jeho třiatřicátými narozeninami.

Předpovědi královny Olympias se naplnily. Stal jsem se králem Egypta. Z vrcholu majáku, který jsem nechal postavit v Alexandrii, přístavu založeném Alexandrem, jsem mohl vidět velikost země, která pod mou vládou vzkvétala. Zároveň jsem se snažil být spravedlivý a respektovat zvyky Egyptanů. Právě jsem oslavil osmdesáté narozeniny a za celý můj dlouhý život jsem žádného z pěti jezdců znovu nespatriil. Svět je příliš veliký na to, aby mu jediný člověk mohl vládnout a zároveň dokázat zabránit jeho zkáze. Modlím se k Diovi a Amonovi za to, aby až do konce časů nikdo nespojil těchto pět úlomků pečeti Alexandra Velikého.

Memoáry Ptolemaia I. Sótéra, cca 285 př. n. l.

Altaire, jsem hlupák. Měl jsem tě poslechnout. Ty, který jsi vždy připraven nespoutaně cválat, zdál ses být neklidný, potřásal jsi hlavou a šlehal ocasem. Snažil ses mi říct, že země pod tímto zrádným sněhem nebyla bezpečná. Po velkém letním suchu přišla obzvláště dlouhá a krutá zima. V ten den, kdy jsem se rozhodl se jí postavit, přihnala se náhle silná zimní bouře. Přívaly sněhu a sibiřského písku mě zaslepily, musel jsem seskočit na zem a táhnout tě. Vzpínal ses, snažil ses vyrvat mi otěže z rukou a najednou se země pod mýma nohama pohnula. A nyní ležím na dně trhliny ve skále a ledu, jsem bezmocný a sám. Jak se odsud dostanu?

Přestaň poklusávat nad trhlinou, nebo sem spadneš taky! Běž pro pomoc, vrať se zpět k jurtám a řekni to mé rodině. Ty, Altaïr, který se mnou vyhrál závod mladých koní na národním festivalu Nádam. Ty, kdo neseš jméno nejjasnější hvězdy v souhvězdí Orla. Budou tě následovat. Tak běž, rychle!

Můj hřebec nespokojeně zařehťal, poté se otočil a vyrazil zpět do tábora. Modlím se k Tengri, nekonečné modré obloze, aby se vrátil dřív, než mé tělo zmrzne v této ledové hrobce.

Zakroutím prsty na nohou, jež chrání mé boty vyšívané ovčí vlnou. Protáhnu si svaly na nohou. Vypadá to, že jsou v pořádku. Zkousím se posadit, ale zastaví mě bolest vystřelující do hrudníku a pravého ramene. Nemohu hýbat pravou rukou, musel jsem si vykloubit rameno. No, mohlo to být mnohem horší. Zhluboka se nadechnu, zatnu zuby a přenesu váhu na levou stranu, abych se mohl nadzvednout a postavit. Dolů padá několik úlomků ze skály. Slyším, jak se odráží od stěn v trhlině. Pak se vrací to ticho. Neslyším nic jiného než krev, jak mi pulzuje ve spáncích. Rozhlížím se po ledovém vězení a hledám cestu ven. Jsem na malé římsě, dobrých 5 metrů pod jinou římsou. Stěny skály jsou téměř hladké, místy po nich vedou žilky roztálé vody, která ale všechna zmrzla a je teď tvrdá jako sklo. Nevidím žádné přírodní výstupky, po kterých bych mohl vyšplhat. Při pádu jsem samozřejmě přišel o svůj vak, ve kterém bylo jídlo, provaz z koňských žíní, zápalky, dalekohled, miska a nůž. Sundám si levou rukavici a hledám v kapsách mého deelu, teplého, dlouhého kabátu, který je teď roztrhaný na kusy. V jedné z kapes nacházím pár kousků aaruulu, který ihned zhltnu. Sušený sýr mi dodá trochu síly. Druhá kapsa je protržená a zeje v ní díra. Jsem tak bezmocný, jako veš na hlavě bez vlasů...

Možná bych mohl použít kousek ostré skály jako improvizovaný cepín. Horečně prohledávám malou kamennou římsu, na které jsem uvězněn. Nic než sníh, štěrk a kapky krve kapající z mého nosu. V zuřivosti kopu do sněhu. A v tom vidím hada! Instinktivně couvnu. Pokud se rozhodne probrat ze svého zimního spánku, budu vypadat docela jako idiot. Jelikož je to můj jediný společník v této trhlině, podívám se na něj více zblízka. Opatrně ho posunu nohou. Hadí kůže se zlehka rozvine a pod ní se zaleskne něco bronzového. Znovu ho posunu a pod mrtvým tělem nacházím jakýsi kovový válec dlouhý

zhruba 20 centimetrů, který se podobá válečku na těsto. Přikrčím se a opatrně ho vezmu. Je tvrdý a pevný. Sevru ho v ruce a zkouším jeho odolnost tak, že s ním několikrát udeřím o zem, pokaždé s větší silou. Začíná ve mě sílit naděje: Mohl bych ho použít jako cepín!

Nejdřív ale musím získat kontrolu nad svou pravou paží. Zapru se nohama o zem, natočím horní část těla a jedním rychlým pohybem praštím pravým bokem o skalní stěnu. Celým mým tělem proběhne vlna bolesti a já zavyju jako divoké zvíře. Přes slzy nic nevidím a padám na kolena, nemohu popadnout dech. Pomalu zase přicházím k sobě a snažím se pohnout pravou rukou. Bolest je jiná, tupější ale bez ustání. Alespoň mohu opět používat ruku. Pomalu se postavím na nohy a zhluboka se nadechnu. Dokážu to!

Improvizovaným cepínem vysekávám v kanálcích zmrzlé vody na stěnách drážky dost velké na to, aby se do nich vlezlo pár prstů na rukou nebo na nohou. Navzdory bolesti, která prostupuje celou mou paží, se mi brzy podaří pomalu a s rozmyslem vyšplhat o kousek výš na skalnatý výstupek. Trochu si zde odpočinu. Musím se přikrčit a sotva popadám dech, ale jsem hrdý na toto první vítězství. Pak se podívám nad sebe. Když budu pokračovat tímto tempem, tak mi to bude trvat... To ne, nahoru se budu šplhat nejméně tři dny bez přestávky!

Snažím se bojovat s návaly zoufalství. Myslím na statečného Altaíra. Jsem si jistý tím, že najde cestu zpět k jurtám. Jak dlouho ale potrvá, než mě zachránci najdou a vytáhnou z této propasti?

Zůstávám ležet na této maličkaté římse a můj tep se pomalu vrací k normálu. Ale brnění v končetinách mě donutí znovu vstát. Pokud nebudu nic dělat, moje tělo i mysl se otupí a usnu, aniž bych o tom věděl. Vstaň! Musím bojovat, musím dál stoupat, cítit se naživu, i kdybych se měl posunout jen o metr. Nejdřív se ale musím něčeho napít. Pomocí kovového válečku odlomím pár kostek ledu a nechám si je rozpustit v ústech. Prohlížím si stěnu a hledám, kde dělat další zářezy. Vypadá to, jako by se o kousek výš leskl nějaký kov, něco jako ledové zrcadlo, ale mnohem větší než ledové žilky na stěnách. Poslouží mi jako orientační bod a místo k odpočinku. Možná se mi tam podaří vytvořit umělou římsu. Soustředím se na tento svůj cíl. Šplhám se dál s tvrdohlavostí koně, který se ve sněhu snaží podkovou vyhrabat chomáč trávy.

Každou chvíli bych měl dosáhnout místa se zrcadlem. Cítím, jak mé svaly ochabují. Visím ve vzduchu, zuřivě mlátím do povrchu stěny, průsvitné krystalky létají všemi směry. V ledu se rozbíhají praskliny. Ostré krystalky mě škrábou v očích a tak je musím téměř zavřít. Zvuk úderu cepínem o led se najednou změní a mou paží rezonují vibrace. Je to, jako bych bouchal do bubnu. Pokud to tedy není zvonění v uších způsobené únavou. Otevřu oči a znovu uhodím. Ten zvuk je opravdový!

V zaujetí udělám další dva zářezy a vytáhnou se nahoru, pak ale málem spadnu hrůzou z toho, co spatřím před sebou. V ledové prohlubni vidím jakýsi kovový kroužek na koženém řemínku. Zvednu svůj pohled a spatřím strašlivě vypadající hlavu, která se na mě dívá mléčně bílými očima...

Je to kůň zamrzlý v ledu!

Jak dlouho jsem se bez hnutí díval na koně v ledu? Jeho pád musel být také strašný, ale měl o něco méně štěstí, chudák. Alespoň prozatím...

Stěny tyčící se nade mnou jsou hladká skála. Vyšplhat po ní nedokážu. V hlavě se mi motají nesouvislé myšlenky. Denní světlo se vytrácí, ale přesto kolem mě poletují barevní motýli a mě se chce usmívat. To je ono, zima skončila a sametově hebká zelená tráva vyráží na povrch zpod bílé příkrývky. Vlčí mák, blatouchy, pomněnky a fialky se chlubí svou nezkrotnou touhou kvést všude v Mongolských horách. Mou vizi ale vzápětí zahalí šedý závoj a mráz mi běhá po celém těle. Ne, zima ještě není u konce, přicházím o rozum a možná se nedočkám dalšího jara.

Jak je možné, že já, Battushig, sedmnáctiletý student informatiky na Mongolské národní univerzitě, jsem skončil daleko od ruchu hlavního města Ulánbátaru, abych umrzl v mongolských horách?

Soustředím se na své poslední vzpomínky. Deset hodin v autobuse po hrbolaté cestě a pak dvě hodiny pěšky do zimního tábora mé rodiny. Můj hřebec Altaïr, kterého hned poznám podle jeho kávově zbarvené srsti s višňově červenými flíčky a husté, leskle černé hřívy. Opouští stádo, cválá směrem ke mně a hlasitě řehtá. Naše znovushledání je plné emocí, otírá se o můj krk a strká mi hlavou do hrudníku. Pak se otočí a poklusává na místě dokola jako štěně, znovu se vrátí a položí své čelo na moje rameno. Slyším jeho hlasitý dech. Poplácal jsem ho, objal ho a tiše k němu promlouval. Tolik mi chyběl!

Altaïr mě odvádí k jurtám a vesele poskakuje. Vidím své tři mladší sestry, jak ke mně běží a skoro mě srazí k zemi, protože se všechny snaží dostat se do mé náruče jako první. Zase tolik vyrostly. Moje matka Daguima mě obejmě a pak mi řekne, že můj otec odjel na setkání chovatelů koní u hory Běluchy. Měl by už ale být na cestě zpátky. Vzpomínám si na mé zklamání, měl jsem tak málo času! Pak vidím sám sebe, jak mě matka zabalí do našeho tradičního teplého oblečení. Nohy mám zabalené do plsti až po kotníky a pak si nazouvám boty. Když už sedím na Altaïrovi, podá mi vak se zásobami a pak rozleje pár kapek mléka na počest duchům našich předků, aby mi poskytl ochranu. Zamával jsem jí a tryskem vyrazil za svým otcem, abych mu mohl předat dobré zprávy.

Můj otec Gantulga, který je tak pyšný na tradice, že nikdy nepoužívá mobilní telefon. Matce se naštěstí podařilo ho přemluvit, aby koupil solární panely, díky kterým máme elektrinu jako většina kočovníků. A taky satelit, abychom mohli sledovat zprávy (a sentimentální korejské telenovely) v televizi! Ach, můj otec. Těžko byste pro něj našli výstižnější jméno než to, které už má. Znamená totiž „ocelové srdce“. A hrdosti má víc než Čingischán! Jak asi bude reagovat na to, až mu řeknu, co skvělého se mi stalo? Díky bezplatným počítačovým online kurzům, které poskytuje americká univerzita MIT z Massachusetts a díky projektu, který jsem vytvořil s pomocí učitelů a studentů na Mongolské národní univerzitě a z celého světa mi MIT nabídla stipendium, díky kterému

se budu moct stát jedním z jejich studentů. Uvidím na tváři mého otce pýchu, nebo se proměním v nehybný rampouch stejně jako ten zamrzlý kůň?

Je už noc? Vidím záblesky prvních hvězd a ledový kůň jim řehťá na uvítanou. Slyším, jak běží a jak ke mně promlouvá. Protřu si oči ztuhlýma rukama – ledový kůň se ani nepohnul. Musely to být halucinace způsobené podchlazením.

„Battushigu! Vydrž! Přišli jsme tě zachránit!“

Skrze tlumené ticho hor se ozve cinkání kovu. I přes zastřenou mysl dokážu rozeznat dva světlé body, které se ke mně pomalu přibližují. Slyším hlasy, jak mě povzbuzují. Řetěz světlých bodů se stále zvětšuje. Jsou to lidé z mého kmene. Mají sekery, karabiny a provazy kolem pasu a přibližují se ke mně. Můj starší bratr Gambat, který v nepřítomnosti mého otce vede tábor, mě zvedá a tře mi tváře, aby se do nich znovu dostala krev. Z posledních sil ukážu na koně uvězněného v ledu. Odraz světla Gambatovy čelovky mě oslňuje. Můj bratr je tak zaskočený, že mě málem upustí. Pak se ale vzchopí a cítím, jak se úchop jeho paží zpevňuje.

„Altaïr nás k tobě dovedl, ty zbrklíku!“

Myslím, že se mi podařilo usmát se a pak jsem upadl do bezvědomí.

„Jsi vzhůru? Konečně?“

Slyším, jak mě volá tichý hlas. Cítím, jak mě někdo hladí na ruce a srdce mi bije jako o závod. Je to Salonqa, moje láska, dívka, do které jsem už dlouho zamilovaný, ale nikdy jsem jí nedokázal přiznat své city. Asi budu dál předstírat, že spím!

Přes břicho mi přejíždí prsty, pak mě polechtají, až otevřu oči a začnu se smát. Můj smích přechází do vzdechnutí:

„Au!“

„Promiň, to jsem nechtěla!“ omlouvá se Salonqa. „Zapomněla jsem, že jsi polámaný!“

Mlhavě si vzpomínám na to, jak jsem se propadl a jak mě zachránili. Jsem v nemocnici? Ne, poznávám kulaté stěny a dřevěné, plstí potažené mříže naší jurty, závěsy s barevnými geometrickými tvary a vůni Horhogu se zeleninou a jehněčím bublajícího na ohni. Břicho mi kručí hladem!

„Není to tak hrozné. Mohlo to být horší,“ řekl jsem, zvedl jsem ruce a vidím, že jsou ovázané.

„Hmm... Doktor říkal, že jsi z toho vyšel dobře. Jen pár zlomených žeber. Bohužel, kvůli omrzlinám už nebudeš moct používat ruce na psaní na klávesnici...ani nohy!“

Salonqa vytáhne z batohu zrcadlo a posouvá ho nad mým tělem jako skener. Dívám se, jak vážně jsem se zranil. Obvazy kolem těla kvůli zlomeným žebrům, nohy a ruce zabalené jako dítě v zavinovačce. A můj obličej...směska černých, fialových a žlutých modřin. Nevypadám hezky. Změním téma:

„A co můj bratr? Co Altaïr?“

„Jsou v pořádku a nemohou se dočkat, až tě uvidí. A protože musíš ležet, ty lenochu, tak jsem ti přinesla dárek!“

Salonqa mi něco opatrně pokládá na břicho. Je to můj notebook, který jsem nechal na univerzitě! Nic by mě nepotěšilo víc. Ale jak budu psát?

„Tví spolužáci udělali malé vylepšení!“ oznamuje Salonqa vesele. „Hlasové ovládání. Připomíná ti to něco? No tak, zkus to!“

Byl jsem o to víc ochotný to vyzkoušet, protože jsem už dříve upravil software pro rozpoznávání řeči do Mongolštiny a vytvořil jsem cvičení pro děti kočovníků ze stepí a vysokých hor, které jim pomáhá učit se číst a psát. Naše vláda vynakládá obrovské úsilí na rozšiřování kabelového internetu na venkově, takže kočovníkům stačí jen zapojit počítač a přihlásit se na jedno z několika relé rozmístěných po celé zemi a mohou pracovat a vzdělávat se. Jsem velmi vděčný za to, že mohu používat bezplatné dálkové kurzy MIT a

tak jsem chtěl pomoci dětem ve vlastní zemi používat tento model. Je to trochu, možná dokonce hodně kvůli... Totiž díky Salonce, dceři dukhanského pastýře sobů z drsné severní Tajgy, která teď díky silné vůli studuje na vysoké škole. Její vášeň pro učení je tak nakažlivá, je tak...

„No tak, nedíváš se přece na sochu! Už to vyzkoušej!“

Poslechnu ji a pod modřinami se začervenuji.

„Zapni to.“

Počítač okamžitě poslechnu a na obrazovce se objeví panoramatický obraz učebny na univerzitě v Ulánbátaru. Mí spolužáci vesele pokřikují, pak je ale utiší můj učitel, profesor Temudjin, který se objeví na obrazovce a říká:

„Jsme rádi, že jsi v pořádku,“ a pokyvuje hlavou. „Tohle,“ říká a ukazuje přitom na kameru na stěně učebny, „znamená, že nepřijdeš o žádné přednášky. Vítej zpátky. Ehm, tak budeme pokračovat,“ zakončí svůj hovor a zmizí z obrazovky.

Ach, ta slavná mongolská diskrétnost! Stejně jsem poznal, jak je můj učitel šťastný. Přijal mě jako svého asistenta, což mi umožnilo financovat studium bez zátěže pro mé rodiče. Nikdy mě nepřestal povzbuzovat. Dlužím mu všechno! Salonqa říká, že protože nemá žádné děti, tak se rozhodl věnovat se studentům a podporovat je i po ukončení studia. A tak má nakonec velmi početnou rodinu, která je mu věrná a vděčná.

Na horním okraji obrazovky bliká ikona „info“. Naprogramoval jsem výrazy pro vyhledávání tak, aby filtrovaly nekonečný tok zpráv z celého světa. Pomocí hlasového příkazu otevřu zprávy a na obrazovce se začnou pohybovat živé přenosy.

„Poslední zprávy. Paleoantropologyové a přírodopisci jásají po neuvěřitelném nález. Poté, co se mladík propadl do propasti v pohoří Altaj v Mongolsku, bylo v ledu nalezeno zamrzlé tělo koně, který podle vědců patří do pravděpodobně dávno vyhynulého plemene. Tělo koně se zdá být velmi zachovalé. Vědci z Ulánbátarské Akademie věd spolu se speleology vytvořili v místě nález dočasnou pozorovací laboratoř. Podle prvních vědeckých odhadů tento kůň žil pravděpodobně před dvěma až dvěma a půl tisíci let. V horských oblastech pokračuje hledání potenciálního jezdce...“

„Hele! To je Jargal!“ vykřikne náhle Salonqa a ukazuje na pohledného mladého muže mezi vědci. Je pořád hezčí a hezčí...“

Když zaslechnu jméno jejího bývalého přítele, skoro zaskřípu zuby. Nenávidím ho, toho Don Juana. Jasně, nakonec ho opustila, protože jí byl tak notoricky nevěrný, ale i tak si dost vytrpěla. A obávám se, že k němu nejspíš pořád něco cítí... Ve vzteku se natáhnu k notebooku a chci ty zprávy zavřít, ale se všemi těmi obvazy jsem dost nemotorný a tak shodím celý notebook.

„Klid prosím tě!“ směje se Salonqa a vrátí notebook zpět na moje břicho. „Příště zkus místo neohrabaných prstů použít hlas. No, já jdu zpátky do školy. Brzy zas přijdu,“ řekne nakonec a na tvář mi dá polibek něžný jako motýl. Mé srdce se vznáší jako orel a bije křídly uvnitř klece, kterou je můj hrudník. Doufám, že ten rámus neslyší. Až ji příště

uvidím, tak jí určitě vyznám lásku!

Za postelí zaslechnu tichý smích a nadskočím leknutím. Přištrachá se moje babička, která mi nese šálek čaje se slaným mlékem. Celou tu dobu seděla v jurtě za mnou! Její úsměv je plný vrásek, které jako by vyjadřovaly tu spoustu šťastných vzpomínek, které má. Musím pít velmi pomalu, úplně jako když jsem byl malý kluk. A jsem vděčný za to, že mongolská diskretnost je tak legendární, jelikož nebudu muset reagovat na škádlivý záblesk, který vidím v jejích očích...

Ležím v posteli, cítím se bezmocný a zbytečný a hlavou mi běhají tisíce myšlenek. Přednáška z univerzity začíná splývat do nezřetelného hluku, nedokážu udržet pozornost. Pokušení je příliš silné. Probírám se informacemi, které se mi podařilo o ledovém koni najít. Média jsou plná spekulací, ale dokud analýzy nebudou hotové, pravda zůstane skryta. Co kdybych se vrátil na to místo a pozoroval vědce při práci?

Nesmějte se. Vzhledem k mému stavu nemám na mysli vydat se tam fyzicky. Nicméně vzhledem k tomu, jak špičkové vybavení má naše Akademie věd a díky mezinárodním sponzorům určitě musí existovat nějaký moderní kamerový systém, se kterým by bylo možné koně studovat na dálku bez rizika poškození. Kdybych se jen mohl do takového systému napojit, samozřejmě diskrétně, tak bych měl nejčerstvější informace!

Vím přesně, koho se zeptat! Oyunbileg, o něco starší kamarád z univerzity, je počítačový inženýr, který se specializuje na optické sítě. Patří mezi těch pár géníů, kteří nepodlehli lákadlu vysokých platů a neopustili Mongolsko. Pracuje v Ulánbátaru na Akademii věd. Určitě bude souhlasit a napojí mě na dočasnou laboratorní síť. Držím si palce, samozřejmě jen obrazně řečeno, a zavolám mu.

Na obrazovce se objeví jeho rozčuchaná hlava a zašklebí se na mě. Když si všimne turbanů na mých rukou, začne se smát jako hyena a ptá se, jak se rýpu v nose. Přestože počítačovní odborníci jsou velmi inteligentní, jejich smysl pro humor má určité mezery. Nicméně mi slíbí, že to zařídí tak, abych se mohl z mého počítače připojit na kamerovou síť. Prý mu to bude chvíli trvat, ale neřekl mi, jak dlouho. Srdečně mu poděkuji a snažím se dál soustředit na přednášku z univerzity. Moje víčka ale těžknou a i když se snažím soustředit ze všech sil, opona se zatahuje a já se propadám do tmy...

Ze spánku mě probudí Marilyn Manson, který mi do uší řve nejrůznější sprostárny. Srdce se mi rozbušilo. Snažím se ovládnout a chci zasypat nadávkami toho šílence, který mě probudil tímto brutálním způsobem. Hudba ale rychle ustane a nahradí ji smích podobný zvuku, který vydávají hyeny. Je to Oyunbileg a jeho další špatný vtípek. Odpouštím mu ale ve chvíli, kdy se na mé obrazovce otevírá nové okno: ten géníus mě zvládl napojit na kamerovou síť dočasné laboratoře v altajských horách!

Povrch ledové propasti vypadá jako místo činu. Pracovní prostor vědců je obehnaný černožlutou páskou, za kterou nikdo jiný nesmí. Týmy speleologů extrahují kusy ledu, aby mohli určit jejich stáří a posbírat všechny vzorky a důkazní materiály, které by mohly být důležité. Jiní pracovníci pořizují snímky koně ze všech úhlů pomocí přenosných radiologických zařízení. V dočasné laboratoři již muži v maskách a chirurgických pláštích provádějí analýzy. Nemůžu si pomoci a hledám Jargala. Už ho vidím. Kleštěmi zvedá kousek látky ve tvaru diamantu, pokládá ho na skleněnou destičku a pak skalpelem odřezává malý kousek tkaniny. Vzorek potom vhodí do zkumavky, která je do půlky naplněná průhlednou tekutinou. Zkumavku vkládá do kulatého přístroje. Když zavře víko

přístroje, najednou mi to dojde: není to tkanina z kostýmu klauna, je to hadí kůže, ve které byl schovaný můj improvizovaný cepín! Pokud si dobře vzpomínám, tak byl pořád v mé paralyzované ruce, když dorazil můj bratr. Pokud ho najdu, mohl bych ho těm vědcům přinést osobně!

Posunu notebook a vylezu z postele, přitom musím potlačovat výraz bolesti v tváři. Aha, mám na sobě jen spodní prádlo... Hledám ho po celé jurtě. Na první pohled ho nevidím na žádné z dřevěných truhel ani na matčině komodě. Možná bude v truhle mého bratra? Jdu pomalu k jeho truhle a zvednu víko. Najdu v ní ale jen oblečení a staré časopisy. Že by si mou novou hračku „půjčila“ jedna z mých sester? Ne, vidím jen omalovánky, hadrové panenky a holčičí věci. Jsem to ale hlupák! Vůbec jsem se nepodíval do vlastní truhly!

Otočím se, hekám jako starý kůň s revmatem a otvírám svou truhlu. Hned nahoře je můj kabát, čistý a sešitý! Moje babička je prostě nejlepší. Při té příležitosti si ho obleču, znetvořený všemi těmi obvazy. Dál od ohně je v jurtě docela chladno. Přesouvám oblečení v truhle a najednou CINK, něco vyklouzne a spadne na dno truhly. Podaří se mi předmět chytit rukama, které teď vypadají jako palčáky, a pozorně si jej prohlédnu. I když jsem tím mlátil do ledu, nevypadá moc otlučeně. Na povrchu jsou vyryté zvláštní symboly. Prohlížím si konce válečku a vypadá to, jako by byly uzavřené kovovými zátkami. Že by něco bylo uvnitř?

Moje představivost jede na plné obrátky. Co když tajemný válec ukrývá mapu se starověkým pokladem? Nebo surové diamanty? Mohla by to být starověká relikvie, která přináší moc, slávu a štěstí? Snažím se odšroubovat konce válečku. Jsem hrozně neohrabaný! Snažím se přijít na způsob, jak odstranit kovové zátky na koncích. Nehty použít nemůžu. A sekyra nebo pila rozhodně nepřichází v úvahu. Nemám lepší možnost a tak hledám kleště, které jsem používal na držení hnoje při zapalování krbu. Beru kleště a sedám si vedle kamen, váleček držím mezi koleny. Pomocí předloktí sevru zátku na válečku kleštěmi a snažím se ji otáčet. Kleště prokluzují, úchop není dost silný. Zkousím to znovu a znovu, až k mým uším dolehne křik:

„Hoří!“

Než si stihnu uvědomit, co se děje, hází na mě někdo kbelíky vody a strhává ze mě oblečení. Tolik jsem se soustředil na svůj úkol, že jsem si ani nevšiml kabátu, který byl příliš blízko ohně a začal hořet!

Moje matka děkuje sousedům, kteří přišli pomoci s hašením požáru. Doprovodí je k východu z jurty a pak jde nasupená ke mně. Zamumlám

„Promiň, mami. Slibuji, že koupím látku na nový kabát a... Au!“

Chytne mě za ucho a táhne mě ven z jurty. Donutí mě sednout si na rohož a pak mi přes ramena přehodí deku. Mám za úkol škrábat zeleninu s babičkou, stejně jako když jsem byl malý kluk. Nakrmit Ail, všechny členy našeho klanu (který se skládá z několika rodin v jurtách) je zdaleka ten nejhrozdinnější úkol, který v krátkodobém horizontu můžu zvládnout, říká matka tónem, ze kterého je jasné, že o tom nebude diskutovat. Zatímco odchází uklidit nepořádek v jurtě, snažím se otrhat listy z hlávky zelí... Hrát si na Indiana Jonese, to by mi teda opravdu šlo!

V dálce vidím svého bratra Gambata na koni spolu se staršími dětmi z našeho klanu, jak na noc shánějí ovce do ohrady. Těm koním a stádům dobytka zasvětil svůj život. I když mi někdy závidí život ve městě a všechno to „povyražení“ v barech a klubech, nikdy by nepochyboval o svém rozhodnutí jít ve šlépějích našeho otce. Pokud jde o mě, tak i když mě tohle „povyražení“ moc nebere, a přestože ježdění stepí s větrem o závod mám nejraději na světě, nedokážu si představit sám sebe v tvrdém byznysu chovatelů koní. A musím přiznat, že se mi celkem ulevilo, že tohle všechno zdědí právě můj bratr... Co se děje? Psi se otočili směrem na jihozápad a začali štěkat, aby si získali naši pozornost. Blíží se k nám snad nějaká nová hrozba?

V dálce slyším ržát koně, k našemu táboru se blíží družina jezdců. Babička vstane a odchází do jurty. Připraví tradiční gesto pohostinnosti, obřad Airag, při kterém návštěvníkům nabídneme stříbrnou misku kysaného koňského mléka. Tohle ale nejsou žádní obyčejní návštěvníci!

Matka netrpělivě běží k několika koním uvázaným k lanu mezi dvěma tyčkami, kterému říkáme Ouiaa. Odváže uzel držící ohlávku její staré červené klisny jménem Tarjenjau. Vůbec se nezdržuje osedláváním, chytí se za její hustou hřívu a vyšplhá se jí na hřbet. „Tlustá dívka“ Tarjenjau je šťastím bez sebe, že se může projet a tryskem vyráží ke skupině jezdců. Můj otec a ostatní muži našeho kmene se vrátili!

Jejich koně jedou vedle sebe a otec obejmě matku, zvedne ji jako by byla pírko a posadí ji na sedlo před sebe. Její smích slyším i odtud. Budu jednou i já vozit ženu, kterou miluji, na hřbetě Altaïra?

Každý jezdec se nejdříve postará o svého koně, teprve potom jde za rodinou. Jezdci odsedlají koně, zkontrolují podkovy, vyhřebelcují je a pohladí. Pak sundají uzdu a nechají je napít se vody z řeky. Teprve pak odchází muž za rodinou a všechny obejmě v pořadí podle věku. Otec se při vítání s mými sestřičkami začne smát. Ale když je zas položí zpátky na zem, jeho tvář potemní. Dívá se na mě tvrdým a tajemným pohledem. Polknu a

nemohu nic říct, dokud nezačne mluvit on. Otec ale neřekne ani slovo. Když se k nám otočí zády a odchází do jurty, cítím v krku knedlík a oči mě začnou trochu pálit. Gambat mě přátelsky poplácá po rameni a pak jde zkontrolovat ohradu s ovce. Pohrdám svou sentimentalitou a dívám se do dále na zapadající slunce. Muži nepláčou.

V noci slyším otce jak si povzdechne a zašeptá matce:

„Bude z něj někdy zodpovědný muž?“

V kapse mi vibruje telefon. Položím na zem kbelíky vody z řeky, které mi visí na loktech, abych se k němu snadněji dostal. Co dělám venku uprostřed noci zabalený v dece, ztracený ve vlastní bolesti?

Nemohl jsem spát, tak jsem vstal před svítáním a šel pro vodu, aby si rodina měla z čeho udělat ranní čaj a měla tak příjemný začátek den. Potom pojedu do Ulánbátaru. Myslím, že moje místo je spíš tam než tady ve stepích, přestože k tomuto místu budu mít vždy silné pouto. Doufal jsem, že si budu moct promluvit s otcem, ale ten už odešel zkontrolovat klisny, které budou brzy rodit. Nevím, co mám udělat, aby mě uznával, nebo aby na mě byl dokonce hrdý. Od té doby, co jsem začal studovat na univerzitě, jsem v jeho očích k ničemu, protože nejdu v jeho šlépějích. Dost. Přestanu lpět na hořkých myšlenkách a zvednu telefon. Určitě to bude můj bratr Gambat, bude si dělat starosti, kde jsem. Kdy už se za mě konečně přestane cítit odpovědný?

„Už jdu,“ řekl jsem stroze.

Na druhém konci se ale neozval Gambat. Je to někdo, koho neznám. Jeho hlas je sebejistý, trochu chraplavý a má silný anglosaský přízvuk.

„Pane Battushigu, tady John Fitzgerald Hannibal ze společnosti Hannibal Corp. Pozorně sleduji průběh vaší práce na univerzitě. Gratuluji vám k přijetí na MIT...”

Telefon mi málem vypadnul z ruky. Americká společnost Hannibal Corp., která vydělala jmění díky průkopnické práci v oblasti vědeckých inovací, je hlavním sponzorem ulánbátarské Akademie věd a Mongolské národní univerzity. Téměř všechno naše vědecké a počítačové vybavení bylo financováno prostřednictvím štědrých darů od této společnosti, která takto pomáhá studentům z mnoha znevýhodněných zemí. Nejnadanější studenti mají také někdy možnost získat u společnosti Hannibal Corp. práci. Vím, že se to povedlo několika bývalým studentům z naší univerzity a profesor Temudjin vždy vypráví o studentovi jménem Khubilai, který nyní v této firmě pracuje jako vedoucí oddělení zabezpečení sítí a IT. Nedokážu si ani představit, že bych byl jedním z těch vyvolených! Jsem tak zaskočený, že dokážu jen koktat jako idiot:

„Haha...”

„Pane Battushigu, nebudu chodit kolem horké kaše.”

A je to tady, moje srdce se určitě zastaví. Už se vidím na cestě za slávou a moje radost se mísí s bezejmenným strachem z toho, že nikdy nebudu schopen splnit očekávání pana Hannibala!

„Když jste spadl v pohoří Altaj, nenarazil jste náhodou na válcovitý předmět?”

Aha. S nárazem se vracím zpátky na zem. Takže mu přece jen nejde o můj potenciál být v

budoucnu vědce. Chce jenom ten kovový váleček, který jsem použil jako cepín. Ale jak začal můj kabát hořet a vrátil se můj otec, tak jsem na ten tajemný předmět úplně zapomněl.

„Ano, pane,“ vydám ze sebe nakonec. „Chtěl jsem ho dát pracovníkům v dočasné laboratoři.“

„Výborně. Ale ušetřím vám námahu. Za necelou hodinu přistane u vašeho tábora helikoptéra. Ten předmět můžete dát pilotovi. Přeji brzké uzdravení!“

Pak hovor skončil. Ani se nezeptal, kde náš tábor leží. Všechny potřebné údaje už zřejmě prozradila GPS v mém telefonu. Nebo mě možná z oblohy sleduje tajný dron. A to všechno kvůli hloupé kovové trubce. Cítím se tak hloupě, na chvíli jsem si opravdu myslel, že se můžu dotknout hvězd...

Hvězdy! No samozřejmě! Proč mě to nenapadlo dřív? Jako by do mě blesk uhořel, zahazují kbelíky a jako vítr se řítím k jurtě. Deku házím přes postel a otevírám mou truhlu. Přitom se snažím dělat co nejméně hluku. Matka ten válec určitě dala sem. Ano! Vynesu ho ven z jurty a vyběhnu na skalnatý pahorek, abych si tajemný předmět mohl prohlédnout ve světle hvězd. Než ho předám pilotovi, chci z něj mít suvenýr. Moje ruce jsou pořád dost nemotorné, ale i tak se mi podaří pořídit telefonem fotky ze všech úhlů. Pak vezmu válec do rukou a pomalu ho před sebou otáčím. Myslím, že v té spoustě vyrytých symbolů poznávám hvězdu...

Je to velmi zvláštní hvězda – je pětici pá – přímo uprostřed válečku. A má dokonale symetrické dvojče o půl otáčky dál. Jako kdyby mě ty dva rodové symboly zhypnotizovaly, беру váleček opatrně mezi palec a ukazováček, konečky prstů jsou na hvězdách. Otáčím váleček do vodorovné polohy. Je perfektně vyvážený. A protože uvnitř budu navždy dítětem, začnu rukou pohybovat nahoru a dolů, jako se to dělá při tom známém optickém klamu – gumové kouzelné hůlce. Hůlka tancuje a já se musím usmívat jako dítě. Skoro zapomenou, proč tu sedím na hromadě sněhu.

Najednou mě z hypnotického transu probere teplý dech na zátylku. Překvapeně nadskočím a váleček pevně stisknu, aby mi neupadl. Ten dech bych poznal kdykoli, je to můj Altaïr! Začnu se k němu šťastně otáčet, ale v tu chvíli se moje ruka začne třást, což přitáhne mou pozornost. Altaïr do mě něžně strká hlavou, to je jeho způsob, jak někoho obejmout. Já ho ale jednou rukou odstrčím a soustředím se na ten zvláštní jev, který se právě stal. Jedno z „víček“ na konci válečku se otevře, jako by ho ovládala nějaká síla zevnitř. Roztřesenýma rukama víčko sundám a nahlédnu dovnitř válečku.

Kromě zavíracího mechanismu složeného z drobných ozubených koleček s tenkými kovovými tyčinkami a západkami je uvnitř ještě další válcovitý předmět!

Zajímalo by mě, kolik dalších válečků je uvnitř schovaných. Mohlo by to být něco jako matrijoška, ty ruské panenky, které se vkládají do sebe?

Druhý váleček vypadá, že je vyrobený z kosti. Má na sobě tmavé pruhy a je vydlabaný. Zvednu ho nahoru na světlo z hvězd a dívám se, jestli je v jeho středu něco ukryto. Světlo neprochází skrz, ale ve středu válečku nic nevidím. Zkusím s ním zatřepat, aby se případný obsah pohnul, ale nic se nestane. Přiložím rty k jednomu konci a fouknu do něj jako do flétny. Vzduch proudí skrz, ale mám pocit, jako by mu něco uvnitř stálo v cestě. Jestli chci obsah válečku dostat ven, budu do něj muset strčit kovovou tyčinku nebo úzkou větvičku. Kolem ale není nic než sníh. Držím kostěný váleček před sebou a pomalu ho otáčím v rukách. Na vnější straně je něco vyrytého – další tajemné symboly. Dokážu rozeznat koňskou hlavu, nad kterou je hvězda – zase ta pěticípá hvězda. Hledám ještě další hvězdu. Co kdyby se mi poštěstilo a váleček se otevřel stejně jako ten předchozí. Ale žádná tam není. Nemůžu vyhrát pokaždé! Dál si váleček prohlížím. Zjevně je tam řada symbolů, písmen a čísel, ale jejich rozložení a vzhled mi nic nepřipomínají. Cítím, že až ten předmět odevzdám polotovi helikoptéry, zůstanu zklamaný...

„Hele! Co to do tebe vjelo, Altaïre?“

Můj kůň se pase na mých vlasech. Očividně přišel na to, jak si získat mou pozornost. A teď se pokouší cucat mi ucho!

„Hej! Přestaň, to lechtá!“

Jak se kroutím, kostěný váleček mi spadne na zem do sněhu, kde zanechá nejasný obdélníkový otisk. Lezu po čtyřech a snažím se ho zvednout, zatímco mě Altaïr štípe do zad. Odstrčím ho, abych mohl kostěný váleček zasunout zpět do kovového. Stisknutím obou hvězd se mi podaří znovu zavřít víčko. Potom váleček strčím do kapsy k telefonu, vstanu a nahlas na Altaïra zavrčím, což znamená, že ho vyzývám.

„Chceš si hrát?“

Jako odpověď se Altaïr začne vzpínat a „boxovat“ předníma nohama. Pak se znovu postaví na všechny čtyři, oči mu září a uši má nastražené. Svaly má napjaté a je připravený vyrazit při prvním náznaku pohybu. Podívám se mu přímo do očí, sám zůstávám zcela nehybný. Pak skočím vedle něj a lehce ho plácnu přes zadek. Rychle se otočím a vyhnu se Altaïrovi, který se do mě na oplátku snaží vrazit – znám ho příliš dobře! Byl jsem u jeho složitého porodu a krmil jsem ho z lahve během jeho prvních dnů, když jeho matka nemohla. Často jsem usínal přitulený vedle něj. Byli jsme nerozluční. O Altaïrovu matku se staral můj otec. Využíval své znalosti o obkladech a bylinných vývarech a povzbuzoval ji, aby nechala své hříbě pít její mléko. Při porodu si prošla velkým utrpením. Byla tak slabá, že hříbě nenechala ani se k ní přiblížit. Nikdy jsem ale nezažil, aby kůň odporoval mému otci dlouho. Nakonec tak svého syna přijala. V té době jsem svého otce nesnášel za to, že mě

od Altaïra oddělil, ale později jsem si uvědomil, že to bylo pro jeho dobro. Nicméně to zvláštní pouto mezi námi přetrvalo. Altaïr, dnes už majestátní hřebec, si se mnou i dnes hraje jako malé hříbě. V takových chvílích mé srdce plesá radostí.

Vyhýbám se dalšímu pokusu o zásah a utíkám pryč. Altaïr mě hned dožene, předběhne a zastaví přímo přede mnou. Předstírám, jako že uskakuju na jednu stranu a pak hned na druhou, ale Altaïr mě také velmi dobře zná a čeká to, takže mi zablokuje cestu. Točíme se dokola a tančíme spolu, pak ale můj věrný oř rozhodí mou rovnováhu a já se svalím do sněhu jako ten kostěný váleček, který mi upadl. Vyprsknu smíchy.

„Vyhrál jsi!“

Altaïr pyšně poskakuje, pak přijde blíž a otře se o mě. Stále ještě ležím na zemi, obejmu ho rukama kolem krku a dýchám mu na čelo. Altaïr se pomalu položí na zem vedle mě. Takovou nabídku nemůžu odmítnout. Zapřu se o jeho hřbet, přehodím jednu nohu přes jeho bok a Altaïr se pomalu postaví a odnáší mě na úžasnou jízdu. V takových chvílích se čas zastaví a nezáleží na ničem jiném, než na silném poutu mezi námi.

Do reality mě ale vrací přibližující se burácení motoru. Přes paprsky vycházejícího slunce vidím na obloze tečku, která se zvětšuje a blíží se k nám velkou rychlostí...

Napřímím se na Altaïrově hřbetu, abych ho zpomalil a naznačil mu, aby přešel do klusu a následně do chůze. Kůň podrážděně hází hlavou a hlasitě odfrkuje. Tajíme dech, jak se helikoptéra přibližuje. Pak s tlumeným žuchnutím dosedne na sníh několik metrů od nás. Altaïr je znepokojený a pozoruje tohoto vetřelce, větrí a pohybuje ušima do všech stran. Svaly se mu chvějí. Je připraven na konfrontaci nebo útěk před potenciálním predátorem. Hladím ho a něžně k němu promlouvám, aby se uklidnil, ale i tak z něj pořád cítím napětí. Prohlížím si ten malý stroj. Má lyže, aerodynamický tvar a vypadá spíš jako tryskáč Jamese Bonda než jako veliká helikoptéra, kterou jsem očekával. Na boční straně vidím logo společnosti Hannibal Corp., velké H uvnitř rovnostranného trojúhelníku. Zvuk motoru ustal. Boční strana kokpitu se otevírá a souběžně s tím se na zem potichu vysouvají schůdky.

Pilot si sundá helmu, nasadí sluneční brýle a pak sestoupí na zem. Mačkám Altaïra nohama, aby šel směrem k pilotovi, ale on zapře všechny čtyři kopyta do sněhu a odmítá se pohnout. Marně se snažím, aby se dal do pohybu, ale nakonec musím seskočit a jít k pilotovi po svých. Za sebou cítím úzkost a nedůvěru mého koně, který podupává kopyty. Snažím se ho uklidnit, ale on dál poklusává dopředu a dozadu. Pozorně si prohlížím postavu jdoucí směrem ke mně. I přes mírné pokulhávání z něj vyzařuje neuvěřitelné sebevědomí, a to nejen kvůli elegantnímu, kvalitně zpracovanému oblečení ze západu, které je lehké a teplé zároveň, a drahým turistickým botám. Má husté černé vlasy a jeho lehce prošedivělý vous je pečlivě zastřižený. Pomalu se k sobě přibližujeme, jako dva kovbojové ve westernovém filmu. Ani jeden neuhýbá pohledem. Instinktivně zasouvám levou ruku do kapsy kalhot a pevně stisknu váleček, jako by to byla pistole. Nakonec stojíme tváří v tvář, jako by to byl souboj na život a na smrt... Cítím se úplně jako bez dechu. Kdo vytasí jako první?

Pilot natáhne ruku v rukavici, jako by mi chtěl potřást rukou, a já automaticky udělám to stejné, ze slušnosti. Ale pozice jeho ruky mě brzy vrátí zpátky na zem. Jeho dlaň je otočená nahoru. Naznačuje mi tím, abych mu předal to, pro co si přišel. Moje pravá ruka bezvládně padá zpět k tělu a neochotně vytahuju váleček z kapsy a pokládám jej do jeho natažené dlaně. Hned jak ho pilot spatří, ztratí o mě veškerý zájem. Jakmile jeho prsty sevrou váleček, jeho rty se zkroutí v úšklebek a zmrazí mě ledově modrým pohledem zpoza slunečních brýlí. Teprve až promluví, tak poznám ten chraplavý hlas a nezaměnitelný přízvuk. Předě mnou stojí samotný John Fitzgerald Hannibal!

„Jsem vám velmi vděčný. Tento předmět je velmi cenný... pro vědu.“

Chci se ho zeptat na spoustu otázek, protože se chci dozvědět víc – o válečku, o symbolech, které jsou na něm vyryté, a odkud vlastně pochází. Místo toho jen stojím a moje pusa se hýbe naprázdno, jako bych byl nějaká hloupá ryba nebo tak něco. Když mi Hannibal podává tlustou obálku, zavrtím hlavou a zamumlám:

„Ne, to není potřeba. Nakonec... je to přece pro vědu.“

Hannibal se zasměje a snaží se mi obálku strčit do košile. V tu chvíli se objeví Altaïr, který si samozřejmě myslí, že na mě Hannibal útočí. Vší silou do něj vrazí, Hannibal zaklopýtá a spadne na zem. Nebylo to hravé drcnutí, jako když si hraje se mnou, ale silný výpad. Nozdry má roztažené a uši sepnuté dozadu. Je připraven zavalit útočníka kousanci a dupáním. Spěchám k Hannibalovi, abych mu pomohl vstát, ale z výrazu jeho tváře mi ztuhne krev v žilách a raději udělám krok zpět.

Je vzteky bez sebe. Postaví se a tváří se nenávistně. Z vnitřní kapsy vytáhne teleskopický obušek a jedním švihem ho roztáhne. Zvedne ruku a dá Altaïrovi pořádnou ránu. Na krku mého koně se objeví dlouhý krvavý šrám. Bez přemýšlení se vrhám mezi Altaïra a Hannibala se zvednutýma rukama a dostanu ránu obuškem do boku obličeje namísto Altaïra:

„Přestaňte! Prosím! Neublíží vám!“

Hannibal zatíná zuby, jeho nozdry jsou rozšířené. V jedné tváři má tik. Opatrně položím ruku Altaïrovi na krk a zašeptám mu pár uklidňujících slov. Přitom z Hannibala nespouštím oči. Hannibal pomalu zamumlá:

„Doporučuju ti, abys ho už nikdy nepustil blízko ke mně.“

Přesunu ruku z Altaïrova krku na jeho čelo, odstrčím ho zpátky a ostře zapískám. Altaïr ustoupí, otočí se a rychle odkluše se vzpřímeným ocasem a ušima sepnutýma dozadu. V bezpečné vzdálenosti se zastaví. Vím, že je rozzuřený a připravený k útoku při sebemenším náznaku něčeho podezřelého. Zároveň ale vím, že mě poslechne. Hannibal sklání svou zbraň, ale neschová ji. Jde zpět směrem k helikoptéře, nasedne dovnitř a zabouchne za sebou okno kokpitu. Jakmile se motory rozběhnou, helikoptéra se okamžitě odlepí od země. Altaïr do toho zběsile řehťá. Konečně mě dostihne strach a nohy se mi roztřesou jako listy ve větru. Dám si facku, abych se vzpamatoval a říkám si, že to nejhorší je za námi. Zhluboka dýchám a stále ještě roztřesený se vracím zpět ke svému koni.

„Já... já... Pojdme.“

Ani se nepodívám na bankovky vylétávající z obálky, kterou Hannibal upustil na zem. Vezmu hrst sněhu a čistím Altaïrovi jeho ránu. Pak se pěšky vracím do tábora. Po tomto setkání jsem sklíčený a rozrušený, cítím se jako chudý, osamělý kovboj...

Když přijdu do tábora, všichni už jsou nějakou dobu vzhůru, pracují na svých každodenních úkolech a vůbec mi nevěnují pozornost. Altaïr se jde napít z řeky a já se s těžkým srdcem vracím do prázdné jurty. Sbalím si notebook a pár dalších věcí, které budu potřebovat s sebou do Ulánbátaru. Když si pospíším, tak chytím jediný dnešní autobus. Potřebuju si s někým promluvit o tom, co se stalo, ale nikdo z mé rodiny mi bohužel nepomůže...

„Jsi tak hloupý, měl jsi ty peníze vzít! Mohl sis za ně koupit nový kabát!“

Po cestě, která mi připadala nekonečná a ani na chvíli jsem nezamhouřil oko, mě to, co mi řekla Salonqa, hluboce zranilo. Takhle ostrá je i obyčejně, ale nedokáže pochopit, proč bych si nikdy nic nevzal od někoho, jako je Hannibal. Přes všechny jeho filantropické snahy to musí být zvrácený člověk, když dokázal Altaíra praštit jako divoch. Kdybych si vzal jeho peníze, cítil bych se špinavý.

Salonqa si nahlas povzdechne a pak si pořádně zívne, což mi připomíná, že jsem ji probudil zrovna, když usínala. Jde do koupelny a vrací se s dezinfekčním krémem, vatou a obvazy. Nohou posune židli a bradou mi pokyne, abych si na ni sedl:

„Vypadáš, jako by ses popral s medvědem. Nejdřív ti to vyčistím a pak mi můžeš ukázat fotky toho válečku. Pokud si pro něj Hannibal přišel osobně, tak musí být opravdu cenný.“

„To štípe!“

„Nebud' takový slaboch! Tak, a je to.“

Když Salonqa vezme můj telefon a začne si prohlížet fotky, její špatná nálada zmizí a ihned ji nahradí obrovská zvědavost.

„To je neuvěřitelné!“

Pak sáhne do šuplíku a podá mi blok a tužku.

„Škoda, že jsi nevyfotil i ten kostěný váleček. Rozhodně bychom měli lepší představu o tom, co to vlastně je. Každopádně to zkus namalovat z paměti, tu hlavu koně a všechny ostatní vyryté symboly.“

„Ano, pane!“ Zatímco čmárám tužkou jako dítě na základní škole, Salonqa nahrává fotky do svého notebooku. Uspořádá je do obdélníku, který po otočení a vytvoření 3D modelu vypadá úplně jako originál. Opravdu koukám.

Salonqa se podívá na můj obrázek, naskenuje ho a pak udělá to stejné, jako s předchozími fotkami.

„Vypadal takhle?“

„Až na to, že jsem ho namaloval jako koza s Parkinsonem, tak docela jo.“

Salonqa se intenzivně zamyslí a pak se na mě upřeně zadívá.

„Starověký jazyk a podivné symboly. Pokud to chceme rozluštit, budeme potřebovat pomoc. Můžeme použít ‚Síť‘?“

Síť... To jsou všichni uživatelé internetu, kteří ať už jsou ve svém oboru známí, nebo vystupují anonymně, nám pomáhají s vytvářením vzdělávacího systému pro děti

mongolských kočovníků. Jsou v ní zapojeni lidé všech národů využívající všechny dostupné znalosti ze všech možných oborů a všichni si navzájem pomáhají. Takže by to bylo perfektní místo pro hledání odpovědí!

Zatímco připravuji opravdu silný čaj, slyším Salonqu, jak píše na klávesnici jako posedlá. Když se rozhodne do něčeho pustit, tak ji nic nezastaví. Její vůle a energie je nepřekonatelná... Úplně ji vidím, jak se mračí a netrpělivě si odfukuje vlasy z očí. Její dlouhé, štíhlé prsty tancují po klávesnici, občas se zastaví a dá si vlasy zpátky za ucho. Říká, že jednou si je všechny oholí. Doufám, že to nikdy neudělá, protože její vlasy zbožňuju. Mahagonové kudrlinky, které blokují světlo. Její vlasy bych mohl hladit celé hodiny a utápět se v jejich vůni. Stojím tady ale jako idiot a jako v hypnóze zírám na její záda. Hrnky s čajem mě pálí do dlaní, až nakonec Salonqa praští do klávesy „Enter“ a opře se do židle. Protáhne si krk a ruce za zády s prsty roztaženými jako pěticipá hvězda.

Vstane a jde ke mně pro čaj.

„Díky! Proč na mě ale tak zíráš? Mám na tváři inkoust nebo něco?“

Samozřejmě jí nedokážu říct, jak moc jsem do ní blázen a jak moc ji mám rád. Místo toho se podívám jinam a cítím jak rudnu. Pak se jí zeptám:

„Máš zrcadlo?“

Po tak pitomé poznámce by mi jakákoli jiná holka dala facku nebo by odběhla podívat se do zrcadla, jak vypadá. Salonqa ale taková není. Zareaguje se svým legendárním důvtipem:

„Jo, v batohu. Proč, chceš si dát rtěnku?“

Když byla takhle natažená na židli, hlava vzhůru nohama a ruce roztažené jako hvězdy, najednou mě napadlo: co kdybychom zkusili rozluštit ten vyrytý nápis na válečku pozpátku? Vzpomenu si na to, jak mi váleček spadl do sněhu a na obdélníkový otisk, který po něm zůstal a vysvětlím svůj nápad:

„Vyryté znaky jsou vystouplé. Pokud bychom váleček otáčeli na voskovém plátu nebo hliněné tabulce, jako to dělali naši předkové, tak by otisknuté znaky byly...“

„Obrácené jako v zrcadle!!!“

Salonqa ale nejde do batohu pro zrcátko. Místo toho spěchá k počítači a zadává příkaz, který obrázky převrátí. Pak vykřikne překvapením:

„Je to skvělý způsob, jak předat psanou zprávu. Schovat takovou zprávu je snadnější. Nezabere tolik místa a je odolnější, než tabulka hlíny nebo pergamen. Když to otočíš, vypadá to jako starořečtina. Jsou tu shluky slov a různě propletené geometrické znaky... Jaké tajemství ale skrývá???“

Můj pocit potvrzuje zpráva od australské studentky jménem Talila, která se věnuje primitivnímu umění. Posílá také fotografie kusu barevné tkaniny ve skleněné skřínce a šedého válečku s vystouplým vyrytým nápisem, který se podobá tomu našemu. Skrze něj bylo prostrčené vřetenem a v terakotových hliněných nádobách kolem jsou barevné inkousty. Její zpráva je trochu posměšná:

„Hele děcka, pokud jste chtěli vynalézt proces obtiskování opakujících se etnických znaků na látku a vytvořit tak nový módní trend, měli byste vědět, že si to patentovali před 2500 lety ve Fénicii! A nechejte si to nakreslit od profesionálního designéra, pokud jste ovšem nechtěli záměrně dosáhnout ‚hloupoučkého‘ vzhledu!“

Salonqa jí pošle děkovnou zprávu a pak se na mě otočí se vzdorovitým zábleskem v očích.

„Kdybych měla hliněnou tabulku a přejela po ní tím kostěným válečkem, mohla bych tu tajnou zprávu vytisknout. Jak ale poznám, z které strany je mám číst a co vlastně symboly znamenají, když nemám žádný ‚klíč‘?“

No jo, a je to tady zase. Jsem odborník na počítače, na šifrování dat, ne hacker, který dokáže luštit tajné kódy! Všichni kamarádi po mě pořád chtějí, abych jim pomáhal se sledováním seriálů a filmů nebo hraním her zadarmo a já nikdy nedokážu říct ne. Tohle je ale trochu jiný šálek kávy. Jak se dostanu do mysli lidí, kteří žili před tak dávnou dobou?

Jak porozumím jejich šifrování? Salonqa stojí přede mnou, dívá se na mě svýma krásnýma očima, její hebká ruka je položena na mém rameni. Tomu nemůžu odolat. Pokusím se jí obelstít:

„Na začátek budu potřebovat vědět, z jakého období pochází. Mohla by ses zeptat nějakých odborníků na starověké jazyky? Nebo historiků specializujících se na starověké artefakty?“

Salonqa mi odpoví rozzářeným úsměvem a podá mi notebook.

„Už jsem ti poslala fotky. Dokážeš to!“

Pak nám nalije další čaj. Noc teprve začíná!

Než se vrhnu na archeologické dešifrování, vzpomenu si na to, když jsem ten váleček poprvé uviděl zabalený v hadí kůži. Pak se mi v hlavě vynoří neskutečný obraz koně v ledu. Mohli by spolu mít ten váleček a kůň něco společného? Když jsem se napojil na kamery v dočasné laboratoři kolem místa, kde jsem spadl, casanova Jargal si zrovna prohlížel hadí kůži. Musím překonat tu pošetilou žárlivost a zjistit, na co v laboratoři přišli. Podívám se, jak pokročili. Když uvážím rychlost Hannibalovy helikoptéry, tak už vědci musí mít ten kovový váleček u sebe. Je možné, že by záhadnou zprávu uvnitř válečku už rozluštili?

Pomocí hlasového příkazu se připojím na kameru v dočasné laboratoři a přiblížím si tu část, kde zkoumají hadí kůži. Vypadá to, že analýza výrazně pokročila, protože kolem Jargalova stolu je spousta lidí. Ne, dívají se na obrazovku, na které je jsou šupiny ve tvaru diamantu na vnější straně hadí kůže. Ta je natažená mezi dvěma sklíčky. Nějaký vědec představuje výsledky svého bádání. Je to pravděpodobně herpetolog, tedy specialista na obojživelníky a plazy.

„Na základě našich prvních odhadů tento jedinec z poddruhu *vipera ammodytes meridionalis*, který je velmi jedovatý, žil zhruba před 2300 až 2400 lety. Podle naší databáze nemůže pocházet z Mongolska či přilehlých oblastí, protože tento druh je původem z řeckých ostrovů. Byl sem dovezen, pravděpodobně již po smrti, jak je patrné z tohoto téměř chirurgického řezu. Jeho vnitřní orgány byly vyjmuty a nahrazeny...něčím. Tento předmět mohl být dlouhý až dvacet centimetrů s průměrem tři centimetry. Kůže byla oškrábána do čista a poté očištěna solí, která také zajistila její trvanlivost. Potom byla kůže proděravěna na okrajích a sešita dohromady, uvnitř byl ten zmiňovaný předmět... říkáte, že se zatím žádný takový předmět nenašel?“

Jsem pobouřený! Hannibal jim ten váleček nedal? Muž, který je známý jako obránce vědy, si ho nechal pro sebe?

Nemám ale čas zabývat se vlastním vztekem. Mou pozornost totiž zaujme dění na obrazovce. Sklíčko se otáčí a ukazuje se z druhé strany. Mžourám očima a na kůži vidím stopy po symbolech, které jsou vyryté na kovovém válečku. Vidím tam i dvě hvězdy!

„A teď předám slovo kolegům z oddělení lingvistiky a symbologie!“ zakončuje svůj příspěvek herpetolog. „Byl bych poctěn, kdybyste mě mohl informovat o výsledcích vašeho výzkumu.“

Jako první mě napadlo poslat do laboratoře snímky, které Salonqa vymodelovala. Hannibalova násilnost mě ale dost šokovala a mám strach z moci jeho peněz, takže tady sedím jako přikovaný, stejně jako když jsem něco provedl jako dítě a můj otec se na mě rozzlobil. Jednoho dne budu muset vyrůst a přestat se tak bát, ale teď dokážu myslet jen na to, co by se mnou Hannibal udělal, kdyby zjistil, že jsem do laboratoře poslal snímky

válečku. Co mám dělat?

Salonqa se naštěstí přestane věnovat práci a otočí se ke mně, čímž mě vysvobodí z mého pocitu pokoření.

„Anguélos Keusséoglou z Atén říká, že písmo pochází z jednoho z mnoha dialektů starořečtiny. Tento je možné zařadit do poloviny čtvrtého století před naším letopočtem. Podle něj je to Attičtina-Iónština, hlavní úřední jazyk makedonského dvora, ale pro jistotu si chce ještě prostudovat další materiály.“

„Makedonie, pokud si dobře vzpomínám, je oblast na sever od Atén. Co zjistil po prvním pokusu o přečtení těch symbolů?“

„Zdá se, že jde o nějaký druh ochranného kouzla pro syna Diova nebo jeho koně. A prý jsou tam také poněkud nepříjemné výhrůžky případným zlodějům. V tuto chvíli to není úplně jasné. A co ty, k čemu jsi došel?“ řekne Salonqa, posadí se vedle mě a podívá se na můj monitor.

S úzkostným knedlíkem v krku jí řeknu o tom, co jsem zjistil o hadí kůži, že to odpovídá odhadu pana Keusséoglou. Řeknu jí také o Hannibalově podvodu a o mých obavách, že by ten váleček mohl použít k osobnímu prospěchu. Salonqa se zatváří pochybovačně.

„Kromě sbírání archeologických cetek nevím o ničem, k čemu by to chtěl použít. O Hannibalovi vlastně nevím nic kromě toho, že je to mezinárodní podnikatel a filantrop. Našel sis o něm nějaké informace?“

Zavrtím hlavou. Salonqa si protře oči a vrátí se ke svému počítači.

„Podíváme se, co říkají na internetu. Možná by ti pomohlo nebýt tak paranoidní!“

Opravdu doufám, že má Salonqa pravdu. Ale uvnitř cítím zvláštní neklid. Co Hannibal skrývá za svým perfektním vystupováním?

Zatímco Salonqa hledá informace o Hannibalovi, já se vracím ke sledování kamer.

„Tomu nebudeš věřit!“ Najednou nemůžu popadnout dech.

„Co? Našla jsi něco nového o tom strašném Hannibalovi?“

„Speleologové našli jezdce toho koně ze dna trhliny, do které jsem spadl. Podívej se na ty fotky!“

Přes kamery, které mají vědci na helmách, vidíme dno propasti, ve které ten nešťastný jezdec skončil.

Salonqa se posadí vedle mě, vsune svou ruku pod můj loket a chytí mě za rameno.

„Když pomyslím na to, že se to mohlo stát tobě...“

Kdybychom se zrovna neřvali na zkroucené tělo zamrzlé v ledu, objal bych Salonqu, políbil ji na krk, pokračoval přes její vlasy až k jejím rtům...

„Viděl jsi to?“ vyhrkne najednou, odtáhne se ode mě a ukazuje na obrazovku.

Doufám, že tak neblázní kvůli oslnivému úsměvu Jargala! V každém případě jsem znovu promarnil svou šanci. Někdy si přeji, aby Salonqa nebyla tak inteligentní a tak zvědavá. Jakákoli jiná dívka by už dávno podlehla mému kouzlu, o tom není pochyb. Na druhé straně, jak bych se někdy mohl zajímat o jinou dívku, než je Salonqa?

„Pořád má na sobě brnění přes tuniku a chybí mu sandál. Chudák.“

Takže ji zaujal ten jezdec. Představím si starověkého válečníka s mečem u boku. Od sandálů přes lýtka mu chrání nohy kamaše. Na chvíli si představím sebe, jak jedu na Altairovi sněhem v sandálech a proti své vůli se zachvěju. V porovnání s vojáky z minulosti jsem opravdu slaboch...

„Vraťte se zpátky nahoru. Na nic nesahejte, pošleme tam tým,“

vyštěkne hlas z vysílačky a speleologové opustí místo objevu. K mému velkému zklamání se záběry přesunou pryč od jezdce zpět ke skalnatým výčnělkům, na kterých jsou lana, karabiny, expresky a šrouby.

V laboratoři propukají vášnivé diskuze. Někteří mluví o zásadním historickém objevu, o Nobelově ceně, jiní zase navrhuje kontaktovat média. Pak vedoucí laboratoře požádá o ticho. Smutným hlasem oznámí:

„Musíme všechno sbalit. Vláda právě pověřila Hannibal Corp dokončením celé operace.“

Ve shluku zklamaných poznámek zaslechnu rozčarovaný hlas.

„Pošlou sem drahou techniku a získají všechny zásluhy. Rozkopou celou horu a všechny naše objevy odvezou do Spojených států v chladících letadlech. A my...“

Salonqa se na mě dlouze podívá.

„Kdy přesně poletíš do Massachusetts? Jen bych ráda zmínila, že jedna z dceřiných společností Hannibal Corp je světovým odborníkem na kryogeniku a sídlí jen pár kilometrů od MIT.“

Najednou si uvědomím, že vlastně vůbec nechci odjet do Spojených států, když Salonqa zůstane v Mongolsku. Ta představa mě ničí.

„Já...hranice plnoletosti je v USA 21 let – musí s tím souhlasit můj otec.“

„A?“

„Ještě jsem se ho nezeptal,“ odpovím zkroušeně. „Ale Salonqo, já...“

„Styď se!“ řekne Salonqa rozhořčeně. Stojí přede mnou, v očích se jí blýská a ruce má v bok jako rozzlobená bohyně. „Tak s tím pohni! Zabal si věci a okamžitě jed' domů. Když máš možnost studovat na nejvyšší úrovni, na ničem jiném nezáleží!“

A pak mi zabouchne dveře před obličejem. Jsem to ale blbec!

Z kolejí odcházím s těžkým srdcem. Opravdu bych měl zbývající část noci využít ke spánku, ale hlavou mi běhá tisíc myšlenek, takže nejspíš nebudu moct usnout. Toulám se v liduprázdných ulicích, kolem mě stále stejné budovy z betonu, které postavili Sověti v 70. letech. Nohy mě ze zvyku vedou k univerzitě. Čipovou kartou se dostanu do knihovny – místa bádání a útočiště pro studenty trpící nespavostí. Nikdo tu není. Vydávám se směrem k oddělení historie a čtu cedulky na regálech, dokud nenajdu sekci starověké historie. Pak přejíždím ukazovákem stále zabaleným v potrhaných obvazech po hřbetech knih. Prozradí mi některá z těchto starých knih, co ten starověký jezdec dělal v Mongolsku mezi vrcholy pohoří Altaj?

„Nemůžeš spát, mladý Battushigu?“

Vykřiknu překvapením a otočím se za tím hlasem. Za horou knih naskládaných na stole poznávám známou hlavu bez vlasů.

„Profesore Temudjine!“

„Přisedni si a pověz, jaké odpovědi hledáš. Mám tady v termosce nějaký čaj.“

Párkrát si srknu slaneého čaje a pak se mi podaří vyslovit několik nesrozumitelných slov. Profesor se usměje ještě víc a kývne hlavou, abych pokračoval. Hráz se protrhla. Řeknu mu o svých obavách, o odjezdu do Ameriky a o tom, že mám všechno, co znám, nechat za sebou. O tom, že nejsem dost dobrý a že se musím postavit svému otci... Když konečně dokončím svou zpověď, profesor se s laskavým výrazem ve tváři rozhlédne po regálech s knihami.

„Je zajímavé, že jsi přišel hledat odpovědi právě sem, mezi všechny ty staré knihy. Víš... ‚svět je jako kniha a ti, kdo necestují, si čtou jen na jedné stránce‘. To řekl svatý Augustin, berberský křesťanský teolog a filozof z 5. století.“

Přikyvuji. Profesor zná mou touhu po znalostech a ví, jak ze mě dostat to nejlepší. Nalévá mi další čaj a ptá se:

„Co tě přivedlo do oddělení starověké historie? Náhlá touha po moudrosti?“

„To ne, profesore. Vysvětlím vám to,“ pokračuju, otevírám notebook a pak mu ukazuju fotky válečků, které jsem našel.

V nekonečné záplavě slov mu řeknu vše, co jsme se Salonqou zjistili. Když zmíním její jméno, v očích profesora se zableskne, ale komentář si nechá pro sebe a dál mě pozorně poslouchá. Když domluvím, dlouhou dobu jen mlčí. Potom zamumlá jméno.

„Khubilai. Byl to jeden z našich nejlepších studentů a pracuje pro Hannibal Corp. Stará se o bezpečnost počítačových systémů. Myslím, že už jsem se o něm dřív zmiňoval, vlastně docela často. Chceš, abych tě s ním spojil? Mohlo by ti to pomoci vyhnout se případnému

nebezpečí, kdyby ses pokoušel získat informace na vlastní pěst. Hannibal Corp je nebezpečně dobře informovaná a mocná společnost.“

Jeho nabídku s díky přijímám. Potom profesor vytáhne ze svého starého kufříku něco zabalené do mastného papíru.

„Jez. Na cestu zpátky do stepí budeš potřebovat sílu.“

Snažím se odmítnout, ale marně. Víím, že nemám šanci. Takže mu poděkuju, uctivě se ukloním a odejdu z knihovny. Pomalu jdu zpátky městem, které se už pomalu probouzí, a zamířím k autobusové zastávce. Jsem rád, že jsem si popovídal s mým učitelem. Teď už zbývá jen promluvit si s mým otcem!

Když ale konečně dorazím do tábora mé rodiny, chce se mi křičet zoufalstvím – nikdo tu není! Zřejmě se rozhodli přestěhovat tábor a během dvou nebo tří hodin dokázali rozebrat jurty a zabalit všechny věci. Na zemi vidím stopy kopyt a kol vedoucí směrem na jih, ale netuším, kam se vydali. Nahlas si povzdechnu a rozhodnu se vyšplhat na kopec, který je stále ještě pokrytý sněhem, abych měl lepší výhled. Odraz slunce od ledu mě oslňuje a tak si rukama chráním obličej. Vidím velkou tmavou skupinu lidí, jak se pohybuje krajinou. Celý kmen a stáda zvířat jdou pospolu ve velké skupině. No dobře, jestli je chci dohnat, tak si asi budu muset pospíšet...

Cítím se, jako bych šel už celou věčnost a opravdu začínám ztrácet sílu. Tu věc, kterou jsem dostal od mého profesora a která se tvářila jako kobliha, už jsem dávno snědl. Doufám, že nejsou moc daleko. Sněhu na zemi ubývá, tu a tam už vykukují lístečky trávy, které vábí jaro svou naléhavou touhou růst. Ve větru se nese zvuk bečení a lidských hlasů. Už jsem skoro tam. Konečně! Vyjdu na pahorek a naskytne se mi nádherný pohled. Slunce zaplavuje překrásné travnaté údolí, kterým protéká řeka. Je to nová pastvina, kterou náš kmen vybral, a dobytek, ovce i koně se už nemohou dočkat, až ochutnají čerstvou travu a pastvinu si horlivě užívají. Jejich energie dodává sílu i mě a brzo tak dojdu do tábora.

Poznávám svého otce, který už s Gambatem a několika dalšími muži z našeho kmene zatlouká kůly na ohrady pro ovce. Ostatní roztahují vypouklé síťované pláty do kruhu a rozkládají je jako akordeony. Potom připevní velké tyče svázané dohromady k ústřední koruně jako tyče v deštníku, celou konstrukci zvednou a postaví ji na dva hlavní pilíře. A úplně na konec se celá samonosná konstrukce připevní pomocí několika pevných uzlů z koženého provazu. Často říkám, že mongolští kočovníci jsou stepní námořníci!

Vidím matku, jak na zemi roztahuje plstěnou střechu, a šťastně jdu k ní. Její oči jiskří, na tváři jí září široký úsměv, ale na objetí si budu muset počkat, až bude práce hotová. Vezmu sloupek, zasunu ho do plsti a pomůžu sousedům zvednout a natáhnout těžké plátno na rám. Usadíme ho na ústřední korunu a pak ho pevně přivážeme. Potom rozmotáme boční plstěné stěny přes kruhový rám až po vchodové dveře a také ho přivážeme. Uvnitř jurty babička a sestry roztahují koberce na dřevěné podlaze a čekají, až muži přinesou kamna, postele a truhly na obvyklá místa.

Když si všichni sousedé navzájem pomáhají, zabere to jen dvě nebo tři hodiny postavit všechny jurty a zatopit v kamnech. Starší pak obětují mléko nebeskému otci Tengri, našim předkům a strážným duchům, aby dohlíželi na naše stáda a na obyvatele jurt. Vrhnu se na sladké koblihy, které mi přinesly moje sestry. Mluví jedna přes druhou a chtějí mi říct o všech dobrodružstvích, která zažily. Pak se zničehonic ozve hlasitá rána. Psi začnou hlasitě výt jako o život. Najednou se přizene hrozná bouřka a step zasype prudký déšť. Pro nás je bouřka stejná katastrofa, jako by na naše stáda zaútočili vlci. Přes podlahu jurty už tečou proudy vody a koberce jsou nasáklé. Panický křik žen a dětí mě donutí jednat. Sestrám nařídím, aby si vlezly do postele a zůstaly tam, dokud se nevrátí dospělí. Pak vyběhnu z jurty a běžím pomáhat ostatním.

Matky shromažďují děti a odvádějí je do jurt. Ovce v ohradě mečí hrůzou a šlapou jedna přes druhou. Voda stoupá závratnou rychlostí. Proč jsou už zavřené v ohradách, když je noc ještě tak daleko? Kde je můj bratr, můj otec a ostatní muži z kmene?

To ne! Museli odejít vzdát hold prastarému stromu na vrcholu sousední hory. Na větve přivazují stužky z barevné látky a modlí se k duchům našich předků a duchům přírody za bohaté jaro. Než se vrátí zpět, tak bouřka utopí i ryby v řece! Někdo musí ovce dostat ven z

ohrady! Hlasitě zapískám a okamžitě uslyším řehtání, které bych poznal vždy a všude: Altaïr vzdoruje rozbouřené přírodě a běží ke mně. Obejmu ho kolem krku a pak pomocí techniky, kterou jsem se naučil jako mladý jezdec ve stepích, přehodím nohy přes jeho bok a naskočím mu na hřbet. Tisknu ho nohama a nasměřuju ho k ohradám se zvířaty. Altaïr se udatně probíjí proudy vody a jeho kopyta rozstříkují vlny bahnitě vody všude kolem nás.

Dostáváme se až k ohradám. Vytrhnu lana z brány v ohradě, ovce vyběhnou ven v nepopsatelné panice a odstrkují nás z cesty. Ženou se dopředu v proudu, který je tak hustý jako vlny deště padající na naše hlavy. Míří přímo do rozbouřené řeky. Úplně se zbláznily! Stisknu Altaïrovy boky, tryskem doženeme ovce a dostaneme se do čela stáda. Altaïr se před ně postaví a donutí je změnit směr. Výborně, můj skvělý Altaïre. Tlačíme je zpátky směrem proti proudu. Nejlepší místo pro ně bude na svazích hory. Až bouřka skončí, budeme je muset hledat a doufat, že nás nepředběhnou vlci. I tak je ale lepší přijít jen o pár ovcí, než ztratit všechny. To nás naučil můj otec. Najednou za sebou slyším zoufalé mečení. Déšť je tak silný, že je za bílého dne najednou tma. Dál jedu na slepo, řídím se jen zvukem. Najednou země pod kopyty mého koně zmizí. Brodí se přívalem bahna, který nás neúprosně tlačí směrem k řece. Před námi se ve vodě něco plácá – určitě to bude jehně. Pobízím Altaïra, aby se k němu zkusil dostat. Předloktím chytnu jehně, vytáhnu ho Altaïrovi za krk a držím si ho na hrudi. Můj hřebec bojuje ze všech sil a nakonec se mu podaří dostat se z proudu bahna na pevnou zem. Odfrkne si a instinktivně se vrací zpět do tábora.

Bouřka skončí tak náhle, jako začala. Na zemi znovu dopadnou bledé paprsky světla. Když už jsme z nejhoršího venku, cítím, jak se adrenalin pomalu vytrácí. Celý zmatený vyrážím zpět k jurtám, abych zhodnotil rozsah škod. Jako kdyby náš tábor byl plachetnice uprostřed tajfunu, zuřivá bouře odnesla všechno, co nebylo pevně přivázané. Všude jsou rozházené věci: pověšené prádlo, rozbité nádoby, sedla, polámaný dřevěný nábytek... s křikem ke mně běží žena a za ní další. Vrhne se na mě a vytrhne mi z náruče to jehně, které se kroutí a slabě sténá. Celou dobu jsem ho měl pevně přitisknuté na hrudi.

„Taitchou!“ opakuje pořád dokola a pláče úlevou.

Uvědomím si, že to jehně vlastně není jehně, ale Taitchou, její nejmladší syn. Teprve nedávno se naučil chodit a podařilo se mu uniknout z dohledu matky. Vydal se na průzkum nového tábora a proud deště a bahna ho odnesl pryč. Díky bohu, že mi Altaïr pomohl s jeho záchranou! Pod víčky se mi začínají mihotat tmavé tvary a pak cítím, jak mě někdo tahá z koně dolů a táhne mě do jurty...

Když se probudím, na mokrou stepi svítí slunce. Šikmé paprsky světla pronikají přes tonu, dřevěnou korunu, která slouží zároveň jako průduch pro kouř a opora celé konstrukce. Celý zmatený několikrát zamrkám, pak vstanu a vydám se k východu z jurty.

Začnu otevírat dveře a všimnu si, že už na rukou nemám obvazy. Hloupě se dívám na černomodré konečky svých prstů. Pak se seberu a udělám pár kroků po nasáklé zemi. Je skoro soumrak. Muži se museli rychle vrátit ze své poutě a pomáhají při společných pracích, jako je nahánění zvířat, sušení koberců, závěsů, nábytku a sbírání všech možných věcí. Ke kočovnému životu patří nejistota spojená s tím, kde kočovníci žijí. Rozdíly teplot v rozmezí od -40 ° do +40 °, nutnost stěhovat se s každým ročním obdobím a někdy i častěji, pokud je třeba najít nové pastviny. Nemluvě o nepředvídatelných projevech přírody, jako byla například tato náhlá bouřka. Obdivuji sílu mého lidu. Tu neochvějnou solidaritu v těžkých časech. Neuslyšíte je stěžovat si. Naopak, začnou zpívat hrdelní zpěvy, aby se povzbudili.

Moje sestřičky mě uviděly a běží ke mně, skřehotají přitom jako divoké husy. Vrhají se na mě, shodí mě na zem a zasypou polibky. Jejich smích mi zvoní v uších. Najednou se objeví stín, který zakryje poslední slabé paprsky světla. Smích sester utichne. Rozprchnou se stejně rychle, jako se předtím seběhly, a já prudce vstanu a stojím tváří v tvář svému otci.

Dlouho se na mě nezúčastněně dívá. Pak pomalu otevře svou náruč a obejmě mě, což s úlevou přijímám. Stále mlčí a pokyne mi, abych s ním šel do jurty a posadil se. Jsem vyděšený k smrti, ale snažím se nedat to na sobě znát. Otec vytáhne z kapsy kovovou krabičku, otevře ji a podá mi ji. Co je to? Šňupací tabák? Znamená to, že mě považuje za muže? Ruce se mi trochu třesou. Vezmu si špetku tabáku, dám si ho na hřbet ruky mezi palec a ukazovák a šňupnu ho. Bojuju s náhlým záchvatem kýčání, zatímco otec s naprostým klidem šnupe svůj tabák, jako vždy. Říkám si, jestli si na tento mužský rituál vůbec někdy zvyknu. Když konečně přestanu kýchat, podívám se nesměle na mého otce a čekám, až začne mluvit.

„Mluvil jsem s tvou matkou.“

Pak následuje dlouhé ticho. Úzkost mě uvnitř nahlodává jako hladová krysa. Potom vážným tónem pokračuje:

„Je mi líto, že sis nevybral život kočovného pastýře jako tvůj otec a tví předkové před ním. Dokonce jsem se modlil k Tengri a doufal jsem, že tě přivede k rozumu. Rozhodl jsem se ale respektovat tvou volbu.“

Srdce mi přeskočilo, to jsem opravdu nečekal. Můj otec si lehce povzdechne, pak vstane a odchází z jurty. Já také okamžitě vstanu a pokloním se mu jako výraz vděku. Pak vytáhne z kapsy kabátu srolovanou obálku a strčí mi ji do kapsy.

„Dávej na sebe v Americe pozor.“

Pak rychle odejde z jurty bez jediného slova. V životě jsem ho neslyšel říct tolik slov najednou. Rozmotám obálku, kterou mi dal, a otevřu ji. V obálce je podepsaný formulář, který mi jako nezletilému umožňuje studovat na MIT. Je tam také svazek pomačkaných mongolských bankovek v malých hodnotách. A je to tu zas. Oči mě štípou a cítím, že se do nich tlačí slzy. Tentokrát je nepotlačuju.

Na cestě na autobus do Ulánbátaru mě překvapí profesor Temudjin a Salonqa. Přijel mě vyzvednout ve svém starém rozhrkaném autě. Bez nějakého vysvětlování se mě rovnou zeptá, jestli moje cesta sem měla smysl. Ukážu mu pomačkanou obálku a on jen spokojeně přikývne. Salonqa je naopak hodně upovídaná.

„Profesor Keusséoglou mi řekl, odkud pochází ty vyryté nápisy a válečky. Jsou z Makedonie, z období zhruba 350 až 330 před naším letopočtem. Nicméně ty geometrické symboly stále nedokázal rozluštit.“

„Pane profesore, co v té době věděli o matematice a geometrii?“

„V roce 600 př. n. l. Pythagoras definoval řadu klíčových pojmů, které se používají dodnes. Jsou to například celá čísla, mocniny, vlastnosti pravoúhlých trojúhelníků, pí, zlatý řez, pentagram atd. Převodl je také na čistě matematické komponenty. Řada esoterických společností, jako jsou například svobodní zednáři, si stále nárokuje Pythagorovy objevy a...“

Můj profesor o všem mluví s takovým zápalem, že bych mohl poslouchat celé hodiny. Teď se ale musím soustředit na náš hlavní úkol a tak, celkem přízemně, profesora přeruším hlasitým zakašláním.

„Takže ty válečky pochází z doby, kdy Pythagoras definoval všechny tyto pojmy?“

„Rozhodně. Tyto znalosti se rozšířily na všechny důležité královské dvory té doby. Profesorem se v té době říkalo preceptoři. Věnovali se vzdělávání princů a šlechty ve filozofii, přírodních vědách, vojenské strategii...“

Přijíždíme na univerzitní parkoviště a profesor přestane mluvit. Hned jak vejdemo do knihovny, Salonqa mě nasměruje ke stolu zaskládanému knihami. Pak vezme můj notebook a položí ho na stůl před židli.

„Na obrazovce najdeš fotky kostěného válečku, klasické i 3D verzi. Rozostříla jsem písmo, které pan Keusséoglou označil za makedonštinu, ale které nedává žádný smysl. Nicméně je tam pořád spousta prazvláštních symbolů, kterým nerozumím. Teď je řada na tobě.“

Páni, celé to vypadá jako supernova. Otáčím obrázek všemi směry a hledám v rozmístění symbolů nějaký geometrický vzorec, aby v tom chaosu zavládl nějaký pořádek. Nic ale nenacházím. I když... všechny ty symboly jsou plné těch pravých úhlů, které Pythagoras tak zbožňoval. Po podrobném zkoumání napočítám 24 různých symbolů, všechny jsou ale složeny z jednoduchých geometrických tvarů. Oddělím skupinu 18 symbolů s čárami o stejné délce. Jsou uspořádány od okraje po okraj, v pravých úhlech, ve dvojicích, trojicích nebo čtveřicích a tvoří čtverce. Polovina z těchto osmnácti symbolů má tečku v rohu, pokud mají dvě čáry, tečku na prostřední čáře, pokud mají tři, a tečku uprostřed čtverce, pokud mají čtyři čáry. Najednou se začnu smát.

„Morpion Solitaire!“

Profesor se na mě zmateně dívá, tak mu vysvětlím, jak to myslím.

„Připomíná mi to hru, kterou jsem hrál jako malý.“

Několika hlasovými příkazy oddělím devět znaků s tečkou od ostatních a poskládám je tak, že tvoří morpionovou mřížku z devíti čtverců, z nichž každý má tečku.

„Jestli můžu, tak v těch zbývajících symbolech vidím symetrii,“ říká profesor. „Podívej, prázdná mřížka,“ řekne a poklepe na klávesnici.

Spojím dohromady dva symetrické tvary a po zádech mi přeběhne mráz.

„Salonqo, kolik písmen má abeceda, kterou používali v Makedonii?“

„Dvacet čtyři. Osmnáct souhlásek a šest samohlásek, stejně jako starořečtina. Tady je,“ dodá a vyťuká něco na klávesnici. Na obrazovce se objeví abeceda.

Vytvořím mřížku, která spáruje osmnáct morpionových čtverců s osmnácti řeckými souhláskami. Pak souhláskami nahradím geometrické tvary na kostěném válečku. Potom procházím trojúhelníky a diamanty, u kterých předpokládám, že se jedná o samohlásky v různých možných kombinacích.

Salonqa, která se mezitím připlížila za mě, najednou vykřikne úžasem.

„Tady! Přibliž tuhle sekvenci. Pošlu to panu Keusséoglouovi. Myslím, že poznávám slovo na kovovém válečku...“

Αλογο του Αλεξάνδρου, ανίκητος στην πλάτη σας θα είναι αθάνατο δύναμη αστέρι.

Profesor Keusséoglou tu sekvenci sotva obdržel a už nám posílá zpátky překlad. Profesor Temudjin je tak ohromen, že dokáže jen mumlat:

„To je neuvěřitelné, je to...Battushigu, ta tajná zpráva je o někom, kdo je patrně tak slavný, jako je pro nás Čingischán! Je to Alexandr Veliký, jeden z největších dobyvatelů světa, a jeho slavný kůň Bukefalos!“

V tu chvíli se v rohu obrazovky objeví oznámení o nové zprávě. Instinktivně ji otevřu a když vidím, od koho je, skoro vyskočím z kůže. Je to Khubilai, bývalý student naší univerzity, který teď pracuje ve společnosti Hannibal Corp. Profesor Temudjin mu předal moji e-mailovou adresu spolu s mou žádostí hned po tom, co jsem odjel promluvit si s otcem. Z loajality ke svému bývalému profesorovi Khubilai souhlasil, že mi pošle fotky předmětů pořízené na místě nálezů těla jezdce zamrzlého v ledu. Kromě částí tkaniny a brnění je tam také kovový trojúhelník s vyrytými symboly, nějaké zlaté mince a dva svitky.

Zpráva od Khubilaie je stručná. „První z dokumentů je vojenská „propustka“ a druhý z nich je směnka. Oba dokumenty pocházejí z roku 326 př. n. l. a podepsal je generál Ptolemaios, vrchní velitel armády Alexandra Velikého.“

„Myslela jsem, že Ptolemaios byl prvním členem dlouhé dynastie egyptských faraonů, není to tak?“ ptá se Salonqa.

„Je to tak,“ odpovídá profesor Temudjin. „Je to stejný generál, který se později, pět let po smrti velkého dobyvatele, stal králem Egypta.“

Profesor Temudjin nám pokyne, ať jdeme blíž, a ukazuje nám na obrazovce mapu území, které Alexandr Veliký dobyl po odchodu z Makedonie v roce 334 př. n. l. Ukazuje na město Alexandria Bukefalia ležící v dnešní oblasti Paňdžáb.

„Tady se odehrála poslední bitva předtím, než se jeho armáda v roce 326 př. n. l. stáhla. Alexandrův milovaný kůň Bukefalos zmizel a Alexandr na jeho počest založil město.“

Pak ukáže na pohoří Altaj a ukazuje cestu zpět směrem do Paňdžábu.

„Náš jezdec v ledu se pravděpodobně vydal touto cestou.“

Vracím se zpět k notebooku k překladu tajné zprávy, která je vyryta na kostěném válečku.

„Koni Alexandrův, neporazitelný na tvém hřbetě ponese hvězdu síly nesmrtelné“

Zase ta zatracená hvězda... Vezmu fotku kovového trojúhelníku s ulomeným koncem a čtyřikrát ho zkopíruju. Pak všech pět částí otočím a poskládám je tak, aby se jejich základny dotýkaly. Výsledkem je přesně to, co jsem očekával: pěticípá hvězda... Hvězda nesmrtelné síly, pečeť všemocnosti, rozlomená na kusy. Po zádech mi proběhne mráz. To znamená, že Hannibal má jeden z úlomků té hvězdy a...

Zmocnil se mě strach, který je pravděpodobně iracionální, ale nedokážu jej ovládnout. Hlavou mi poletuje spousta „co když“ a nakonec dojdou k děsivému závěru:

Pokud John Fitzgerald Hannibal, který má k dispozici zpravodajskou síť, ohromné finanční prostředky a navíc nejvyspělejší technologii,

získá všechny části zlomené pečeti a poskládá je dohromady,

a pokud najde i koně Bukefala...

Pak bude tak silný a neporazitelný, jako jeden z největších dobyvatelů – a diktátorů – na světě!

Musím ho zastavit! Jak ale můžeme já, Salonqa a profesor Temudjin bojovat proti Hannibalově touze po moci a obrovským prostředkům?

Vy, členové online Sítě, všichni ti, kdo jste ve svém oboru neznámí, stejně jako všichni z vás, kdo jsou ve svém oboru známí, lidé všech národností, vyzbrojeni svými znalostmi, ve všech oborech a se vši možnou podporou, doufám, že se k nám přidáte, abychom společně dokázali najít úlomky pečeti všemocnosti dříve než Hannibal. A doufám také, že dokážeme zabránit tomu, aby se mu do rukou dostala tak nebezpečná moc!

Pokud se vám tento příběh líbil, Altair a ostatní legendární koně na vás čekají na
www.howrse.cz